

Av **eldste Dallin H. Oaks**

i De tolv apostlers quorum

Helbredelse av syke

Vi har denne prestedømsmyndighet, og vi skulle alle være beredt til å bruke den riktig.

I disse urolige tider over hele verden vender stadig flere troende seg til Herren for å få trøstende og helbredende velsignelser. Jeg vil tale til denne forsamlingen av prestedømsbærere om helbredelse av syke – ved legevitenenskap, ved troens bønn og ved prestedømsvelsignelser.

I.

Siste-dagers-hellige tror på å anvende den beste vitenskapelige kunnskap og teknikk som finnes. Vi bruker kosthold, mosjon og annet til å bevare vår helse, og vi søker hjelp fra fagfolk som leger og kirurger for å gjenopprette helsen.

Bruk av legevitenenskap står ikke i motsetning til våre bønner i tro og vår tillit til prestedømsvelsignelser. Når noen ba om en prestedømsvelsignelse, pleide Brigham Young å spørre: «Har du brukt noe legemiddel?» Til dem som sa nei, fordi «vi ønsker at eldstene skal legge hendene på oss. Vi har tro på at vi vil bli helbredet», svarte president Young: «Det stemmer dårlig overens med min tro. Hvis vi er syke og ber Herren helbrede oss og gjøre alt som må gjøres, forstår jeg frelsens evangelium slik at jeg like godt kunne

ha bedt Herren om å få hveten og maisen til å vokse uten at jeg pløyer jorden og sår kornet. Jeg synes det må være konsekvent at jeg bruker alle hjelpemidler som kommer innenfor rekkevidden av min kunnskap, og ... [så] ber min Fader i himmelen helliggjøre anvendelsen av dem til å helbrede mitt legeme.»¹

Vi venter naturligvis ikke til alle andre metoder er prøvd før vi ber i tro eller gir prestedømsvelsignelser til helbredelse. I nødssituasjoner kommer

bønner og velsignelser først. Som oftest gjør vi alt samtidig. Dette er i samsvar med Skriftenes instruksjoner om at vi skal «be alltid» (L&p 90:24), og at alt bør gjøres i visdom og orden.²

II.

Vi vet at troens bønn, uttalt alene, i våre hjem eller i våre gudshus, kan være effektiv til å helbrede de syke. Mange skriftsteder omtaler den kraft som tro har til å helbrede noen. Apostelen Jakob sa at vi skulle «be for hverandre, for at dere kan bli helbredet». Han tilføyde: «Et rettfærdig menneskes bønn har stor kraft og virkning» (Jakob 5:16). Da kvinnen som rørte ved Jesus, ble helbredet, sa han til henne: «Din tro har frelst deg» (Matteus 9:22).³ Mormons bok forteller oss også at Herren «virker med kraft i forhold til menneskenes barns tro» (Moroni 10:7).

En landsdekkende spørreundersøkelse avdekket nylig at nesten 8 av 10 amerikanere «tror at mirakler fremdeles forekommer slik de gjorde i gammel tid». En tredjedel av de spurte sa

de hadde «opplevd eller sett en guddommelig helbredelse». ⁴ Mange sistedagers-hellige har opplevd troens kraft til å helbrede syke. Vi hører også om eksempler på dette blant troende i andre kirkesamfunn. En journalist fra Texas beskrev et slikt mirakel. Da en fem år gammel jente fikk pustebesvær og feber, kjørte foreldrene henne straks til sykehuset. Da hun kom dit, hadde nyrene og lungene kollapset, hun hadde 41,7 i feber, og kroppen var knallrød og dekket med fiolette lesjoner. Legene sa hun var i ferd med å dø av toksisk sjokksyndrom av ukjent årsak. Da nyheten spredte seg til familie og venner, begynte gudfryktige venner å be for henne, og et spesielt bønnemøte ble holdt i hennes protestantmenighet i Waco i Texas. På mirakuløst vis vendte hun plutselig tilbake fra dødens rand og ble utskrevet fra sykehuset etter litt over en uke. Bestefaren hennes skrev: «Hun er et levende bevis på at Gud besvarer bønn og utfører mirakler.» ⁵

Slik Mormons bok forklarer, åpenbarer Gud seg «ved Den Hellige Ånds kraft for alle dem som tror på ham, ja, for alle nasjoner, slekter, tungemål og folk, og utfører mektige mirakler ... blant menneskenes barn i forhold til deres tro» (2. Nephi 26:13).

III.

For dette publikum – voksne bærere av Det melkisedekske prestedømme og unge menn som snart vil få denne myndigheten – skal jeg konsentrere min tale om helbredende velsignelser i kraft av prestedømmet. Vi har denne prestedømsmyndighet, og vi skulle alle være beredt til å bruke den riktig. Stadig flere naturkatastrofer og økonomiske utfordringer viser at vi vil trenge denne myndigheten i enda større grad i tiden fremover.

Mange skriftsteder forteller om Herrens tjenere: «På syke skal de legge sine hender, og de skal bli helbredet» (Markus 16:18). ⁶ Mirakler skjer når prestedømmets myndighet brukes til å velsigne de syke. Jeg har opplevd slike mirakler. Som gutt og som mann har jeg sett like mirakuløse helbredelser som noen som er omtalt i Skriftene, og det samme har mange av dere.

Bruken av prestedømmets myndighet til å velsigne syke har fem bestanddeler: (1) salvelse, (2) besegling av salvelsen, (3) tro, (4) ordene i velsignelsen og (5) Herrens vilje.

Salvelse

Det gamle testamente nevner ofte salvelse med olje som en del av en velsignelse som gis ved prestedømsmyndighet. ⁷ Salvelser skulle være til

helliggjørelse, ⁸ og kan kanskje anses som et symbol på velsignelsene som utøses fra himmelen på grunn av denne hellige handling.

I Det nye testamente leser vi at Jesu apostler «salvet mange syke med olje og helbredet dem» (Markus 6:13). Jakobs brev forklarer salvelsens rolle i forbindelse med de andre bestanddelene av en velsignelse ved prestedømsmyndighet:

«Er noen blant dere syk? La ham kalle til seg menighetens eldste, og de skal be for ham og salve ham med olje i Herrens navn.

Og troens bønn skal hjelpe den syke, og Herren skal reise ham opp» (Jakobs brev 5:14-15).

Bekreftelse av salvelsen

Når noen har blitt salvet i kraft av Det melkisedekske prestedømme, blir salvelsen beseglet ved den samme myndighet. Å besegle noe betyr å bekrefte det, å gjøre det bindende for dets tilsiktede hensikt. Når eldster salver en syk person og besegler salvelsen, åpner de himmelens sluser så Herren kan øse ut den velsignelse han vil til den syke.

President Brigham Young sa: «Når jeg legger hendene på syke, forventer jeg at Guds helbredende kraft og innflytelse skal gå gjennom meg til pasienten, og sykdommen vike... Når vi er beredt, når vi er hellige kar for Herren, kan en strøm av kraft fra Den allmektige gå gjennom tabernaklet til den som gir velsignelsen, til pasientens organisme, og den syke blir helbredet.» ⁹

Selv om vi kjenner til mange tilfeller hvor personer som ble velsignet ved prestedømmets myndighet, har blitt helbredet, snakker vi sjelden om disse helbredelsene på offentlige møter fordi nyere åpenbaring advarer mot å

«rose [oss] av disse ting, ei heller tale om dem til verden, for disse ting er gitt dere for å være dere til gagn og frelse» (L&p 84:73).

Tro

Tro er avgjørende for helbredelse ved himmelens kraft. Mormons bok forteller til og med at «hvis det ikke finnes tro blant menneskenes barn, kan ikke Gud utføre noe mirakel blant dem» (Ether 12:12).¹⁰ I en bemerkelsesverdig tale om salvelse av syke sa president Spencer W. Kimball: «Behovet for tro undervurderes ofte. Den syke og familien synes ofte bare å sette sin lit til prestedømmets myndighet og helbredelsens gave som de håper at brødrene som forretter har, mens det største ansvar ligger hos den som blir velsignet... Det viktigste elementet er vedkommendes tro, så lenge han eller hun er bevisst og tilregnelig. "Din tro har frelst deg" [Matteus 9:22] ble gjentatt så ofte av Mesteren at det nesten ble et refreng.»¹¹

President Kimball sa til og med at «altfor hyppige velsignelser kan være et tegn på manglende tro, eller at den

syke prøver å legge ansvaret for utvikling av tro på eldstene istedenfor på seg selv». Han fortalte om en trofast søster som fikk en prestedømsvelsignelse. Da hun ble spurt dagen etter om hun ønsket en ny velsignelse, svarte hun: «Nei, jeg har blitt salvet og velsignet. Ordinansen er utført. Det er nå opp til meg å gjøre krav på min velsignelse ved min tro.»¹²

Velsignelsens ord

En annen del av en salvelse er velsignelsen som uttales av eldsten etter at han har besejlet salvelsen. Disse ordene kan være svært viktige, men innholdet er ikke avgjørende og nedskrives ikke i Kirkens optegnelser. I noen prestedømsvelsignelser – som en patriarkalsk velsignelse – er ordene som uttales, den viktigste delen. Men i en salvelse er det de andre delene av velsignelsen – salvelsen, beseglingen, tro og Herrens vilje – som er det viktigste.

Ideelt sett er eldsten som forretter, så på bølgelengde med Herrens ånd at han kjenner og erklærer Herrens vilje i velsignelsen. Brigham Young forklarte for prestedømsbærere: «Det er deres

privilegium og plikt å leve slik at dere vet når Herrens ord tales til dere og når Herrens sinn åpenbares for dere.»¹³ Når det skjer, blir den uttalte velsignelsen oppfylt bokstavelig og mirakuløst. Ved visse spesielle anledninger har jeg opplevd denne sikre inspirasjon i en helbredende velsignelse, og visst at det jeg sa, var Herrens vilje. Men i likhet med de fleste som forretter en helbredende velsignelse, har jeg ofte strevd med usikkerhet rundt hva jeg skulle si. Av mange ulike årsaker opplever alle eldster variasjoner i sin følsomhet overfor Åndens tilskyndelser. Enhver eldste som gir en salvelse, kan bli påvirket av sine egne ønsker for den syke. Alle disse og andre jordiske ufullkommenheter kan påvirke de ord vi uttaler.

Heldigvis er ikke ordene i en helbredende velsignelse avgjørende for dens helbredende virkning. Hvis troen er tilstrekkelig og Herren vil det, vil den syke bli helbredet eller velsignet enten den som forretter sier det eller ei. I motsatt fall, hvis den som forretter gir etter for personlige ønsker eller manglende erfaring, og gir befalinger

eller velsignelser utover det Herren velger å skjenke ut fra vedkommendes tro, vil ikke disse ordene bli oppfylt. Med andre ord, brødre, skulle ingen eldste nøle med å delta i en helbredende velsignelse av frykt for at han ikke skal vite hva han skal si. Ordene som uttales i en helbredende velsignelse, kan oppbygge og styrke troen til dem som hører dem, men virkningen av velsignelsen er avhengig av tro og Herrens vilje, ikke av ordene som uttales av eldsten som forretter.

Herrens vilje

Unge menn og eldre menn, legg spesielt merke til det jeg skal si nå. Når vi utøver Guds prestedømmes ubestridte myndighet, og når vi husker hans løfte om at han vil høre og besvare troens bønn, må vi alltid huske at tro og prestedømmets helbredende kraft ikke kan gi et resultat som er i strid med Hans vilje hvis prestedømme det er. Dette prinsippet forklares i åpenbaringen som befaler Kirkens eldster å legge sine hender på de syke. Herrens løfte er at «den som har tro på meg til å bli helbredet og ikke er bestemt til å dø, skal bli helbredet»

(L&p 42:48; uthevelse tilføyd). I en annen nyere åpenbaring erklærer Herren at når noen «ber i overensstemmelse med Guds vilje, ... skjer det som han ber om» (L&p 46:30).¹⁴

Av alt dette lærer vi at selv Herrens tjenere som utøver hans guddommelige myndighet i omstendigheter hvor det er tilstrekkelig tro til å bli helbredet, ikke kan gi en prestedømsvelsignelse som vil få en person til å bli helbredet hvis det ikke er Herrens vilje.

Som Guds barn som kjenner til hans store kjærlighet og hans kunnskap om hva som er best for vår evige velferd, stoler vi på ham. Evangeliets første prinsipp er tro på Herren Jesus Kristus, og tro betyr tillit. Jeg følte denne tilliten i en tale min fetter holdt i begravelsen til en tenåringspike som døde av en alvorlig sykdom. Han uttalte disse ordene som først forbløffet meg og så oppbygget meg: «Jeg vet at det var Herrens vilje at hun døde. Hun hadde godt legetilsyn. Hun fikk prestedømsvelsignelser. Navnet hennes var på bønnelisten i templet. Hun var med i hundrevis av bønner om at hun måtte bli frisk. Og jeg vet at det er nok tro i denne familien til at hun

ville ha blitt helbredet om det ikke var Herrens vilje å bringe henne hjem nå.» Jeg følte den samme tilliten i det som ble sagt av faren til en annen spesiell pike som døde av kreft i tenårene. Han erklærte: «Vår familie tror på Jesus Kristus, og troen er ikke avhengig av resultater.» Dette stemmer med min oppfatning. Vi gjør alt vi kan for at en av våre kjære skal bli frisk, og så legger vi resultatet i Herrens hender.

Jeg vitner om Guds prestedømmes kraft, om kraften i troens bønn og om at disse prinsippene er sanne. Mest av alt vitner jeg om Herren Jesus Kristus, hvis tjenere vi er, hvis oppstandelse gir oss visshet om udødelighet og hvis forsoning gir oss mulighet til evig liv, den største av alle Guds gaver. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe (1954), 163.
2. Se Mosiah 4:27.
3. Se også Markus 10:46-52; Lukas 18:35-43.
4. *US Religious Landscape Survey: Religious Beliefs and Practices: Diverse and Politically Relevant* (The Pew Forum on Religion and Public Life, juni 2008), 34, 54, <http://religions.pewforum.org/reports#>.
5. Se Steve Blow: «Sometimes, "Miracles" Are Just That», *Dallas Morning News*, 30. jan. 2000, 31A.
6. Se også Matteus 9:18; Markus 5:23; 6:5; 7:32-35; 16:18; Lukas 4:40; Apostlenes gjerninger 9:12, 17; 28:8; Lære og pakter 42:44, 48; 66:9.
7. Se for eksempel 2. Mosebok 28:41; 1. Samuelsbok 10:1; 16:13; 2. Samuelsbok 5:3.
8. Se 3. Mosebok 8:10-12.
9. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young*, (1997) 252. Se også Russell M. Nelson: «Stol heller ikke på kjødet arm», *Liabona*, mars 2010, 40; *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 474.
10. Se også 1. Nephi 7:12; Lære og pakter 35:9.
11. «President Kimball taler om å salve de syke», *Lys over Norge*, aug. 1982, 40-49.
12. *Lys over Norge*, aug. 1982, 40.
13. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young*, 68.
14. Se også 1. Johannes 5:14; Helaman 10:5.